

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 237.805 van 28 maart 2017
in de zaak A. 216.626/XIV-36.597**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 augustus 2015, strekt tot de
cassatie van het arrest nr. 149.151 van 6 juli 2015 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking
nr. 11.534 van 10 september 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2016

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Raf Jespers, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verwerende partij neemt op 26 november 2013 een beslissing waarmee aan eerste verzoekster een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Op 26 december 2013 stelt eerste verzoekster tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zowel in eigen naam als in naam van tweede en derde verzoekers, haar minderjarige kinderen.

Met een arrest van 6 juli 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een eerste middel de schending op van artikel 376, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek en van artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 ‘houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht’ (hierna: het WIPR).

De verzoekers voeren aan dat volgens de verwerende partij eerste verzoekster het beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar beide minderjarige kinderen zodat, op grond van artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 35 van het WIPR, het beroep van eerste verzoekster namens tweede en derde verzoekers niet-ontvankelijk is voor zover eerste verzoekster niet samen met haar echtgenoot optreedt. De verzoekers wijzen erop dat, indien de ouders het ouderlijk gezag samen uitoefenen, de door één ouder gestelde daden van beheer met betrekking tot de goederen van de kinderen worden geacht met instemming van de andere ouder te zijn verricht tegenover derden te goeder trouw. Onder beheershandelingen moeten ook vertegenwoordigingshandelingen worden begrepen.

De verzoekers vervolgen dat, indien de redenering van de verwerende partij wordt gevolgd en voortgezet, de aanvankelijk bestreden beslissing zelf het gegeven schendt dat de ouders gezamenlijk de goederen van hun kinderen beheren en worden verondersteld gezamenlijk hun kinderen te vertegenwoordigen. De aanvankelijk bestreden beslissing is wat betreft de minderjarige kinderen enkel genomen ten aanzien van eerste verzoekster zodat deze laatste erzelf en alleen een beroep tegen kan instellen. De verzoekers werpen wat dit betreft als nieuw middel op dat de aanvankelijk bestreden beslissing de thans aangehaalde bepalingenschendt in de mate dat die beslissing ook is genomen met betrekking tot de kinderen. De kwestie van het ouderlijk gezag raakt de openbare orde en kan derhalve in dit stadium van de procedure worden opgeworpen. De verzoekers verwijzen daartoe naar 's Raads arresten nrs. 219.608 van 5 juni 2012 en 220.348 van 20 juli 2012.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij benadrukken de ontvankelijkheid van hun middel dat volgens hen de openbare orde raakt en bijgevolg in elke stand van het geding kan worden opgeworpen. De verzoekers achten de verwijzing door de verwerende partij naar 's Raads arrest nr. 205.421 van 18 juni 2010 niet dienstig omdat het daarin, anders dan in de huidige zaak, de toepassing betreft van de artikelen 374, § 1, tweede lid, en 375, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek. Daarenboven stellen de verzoekers zich vragen bij de interpretatie in dat arrest van het begrip “derde te goede trouw”.

Beoordeling

6. Naar luid van artikel 35 van het WIPR wordt “de uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij [...] beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”. Het wordt niet betwist dat daarom te dezen het Belgische recht van toepassing is.

Artikel 376, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat, wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, zij ook gezamenlijk zijn goederen beheren en zij gezamenlijk optreden als zijn vertegenwoordiger. In het tweede lid van dit artikel wordt gesteld dat “ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, [...] elke ouder [wordt] geacht te handelen met instemming van de andere ouder wanneer hij, alleen, een daad van beheer van de goederen van het kind stelt, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen”. Het wordt niet betwist dat te dezen eerste verzoekster en haar echtgenoot het gezag over de persoon van hun minderjarige kinderen gezamenlijk uitoefenen.

7. Ingevolge het bepaalde in artikel 376, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek moesten eerste verzoekster en haar echtgenoot als vader van tweede en derde verzoekers dan ook gezamenlijk optreden om namens die kinderen een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eerste verzoekster kan zich niet beroepen op de in artikel 376, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek voorziene uitzondering omdat het geen “daad van beheer van de goederen van het kind” betreft. In de eerste plaats is het instellen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen daad van beheer maar een daad van beschikking. In de tweede plaats heeft de vertegenwoordiging van minderjarige kinderen in dergelijke procedure betrekking op de persoon van de kinderen en niet op hun goederen.

Op grond van de vaststellingen “dat het in voorliggende zaak niet betwist is dat de twee kinderen van verzoekster minderjarig zijn, dat verzoekster en haar echtgenoot gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen over hun kinderen en dat verzoekster alleen het beroep namens deze kinderen heeft ingesteld”, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve op wettige wijze besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring in de

mate dat het door eerste verzoekster werd ingesteld namens de twee minderjarige kinderen, tweede en derde verzoekers.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de aanvankelijk bestreden beslissing volgens de verzoekers ten onrechte niet ter kennis van de echtgenoot van eerste verzoekster, zijnde de vader van tweede en derde verzoekers, zou zijn gebracht. Die kritiek, door verzoekers als een nieuw middel beschouwd, betreft enkel de kennisgeving van de aanvankelijk bestreden beslissing doch stelt hen niet vrij van de toepassing van artikel 376, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek voor de vertegenwoordiging van tweede en derde verzoekers bij het instellen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien is de aanvankelijk bestreden beslissing, behalve aan eerste verzoekster, ook uitdrukkelijk gericht aan tweede en derde verzoekers. Dat zij niet mede aan de vader van tweede en derde verzoekers is gericht, heeft niet tot gevolg dat de regels voor de vertegenwoordiging van de minderjarige kinderen om namens hen in rechte te treden, zoals hierboven uiteengezet, niet zouden gelden.

8. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoekers werpen in een tweede middel de schending op van artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ (hierna: richtlijn 2008/115).

In een eerste middelonderdeel voeren de verzoekers aan dat artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet geen delegatiemogelijkheid voorziet aan een gemachtigde en dat de bevoegde staatssecretaris desalniettemin een delegatiebesluit in die zin heeft opgesteld. De steller van de aanvankelijk bestreden beslissing was dus manifest onbevoegd. De verzoekers vinden de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 74/11, § 2, van de vreemdelingenwet niet dienstig omdat deze laatste bepaling slechts een delegatiemogelijkheid voorziet voor het niet-opleggen van een inreisverbod doch niet voor het wel opleggen van een inreisverbod. De verzoekers betwisten ook dat het voornoemde artikel 74/11, § 1, een rechtsgrond biedt voor het opleggen van een inreisverbod vermits het enkel de duur van inreisverbod regelt doch niet de mogelijkheid vestigt voor het opleggen van een inreisverbod.

In een tweede middelonderdeel voeren de verzoekers aan dat de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende is om een inreisverbod van drie jaar te motiveren. Er wordt niet specifiek aangegeven waarom de aangehaalde redenen aanleiding moeten geven om de maximumduur op te leggen en er wordt geen rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier. Zo wordt geen rekening gehouden met het feit dat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2013 een procedure loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Door het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet maken de verzoekers gebruik van een in de wet voorziene mogelijkheid en dit kan geen element te hunnen laste vormen. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met specifieke omstandigheden zoals een lange verblijfsduur in België, schoolgaande kinderen, het spreken van de taal, een nog lopende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, lopende procedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enzovoort. De verwerende partij draagt volgens de verzoekers ook zelf een verantwoordelijkheid vermits zij de procedure voorzien in de “omzendbrief betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land van 10 juni 2011” niet

heeft gevolgd. De verwerende partij heeft op quasi-automatische wijze een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar opgelegd. De verzoekers vervolgen dat met het bestreden arrest de verplichting wordt genegeerd om rekening te houden met “de specifieke omstandigheden van elk geval” en om zulks te motiveren. Het opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van dat verbod moet worden opgelegd. Wanneer de aanvankelijk bestreden beslissing geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval bevat, vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zonder schending van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet te oordelen dat in die beslissing niet uitdrukkelijk moest worden gemotiveerd waarom de maximumtermijn voor het inreisverbod werd opgelegd.

10. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord met betrekking tot het tweede middelonderdeel dat de verzoekers in essentie hun voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangehaalde grieven herhalen, aangevuld met enkele verwijzingen naar rechtspraak. In het bestreden arrest wordt terecht overwogen dat in de aanvankelijk bestreden beslissing werd ingegaan op de specifieke omstandigheden die de situatie van de verzoekers kenmerken. De door de verzoekers aangehaalde rechtspraak is volgens de verwerende partij niet dienstig omdat het daarin gaat om beslissingen waarin enkel werd aangegeven dat geen gevolg was gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Te dezen werd wel rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekers vermits werd aangegeven dat zij nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en zij daarenboven een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend. De verwerende partij vervolgt dat bij beschikking nr. 11.526 van 3 september 2015 een cassatieberoep tegen een arrest betreffende een beslissing met een identiek gemotiveerd inreisverbod niet-toelaatbaar werd verklaard.

11. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Wat betreft het eerste middelonderdeel benadrukken zij dat artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet enkel de duur van het inreisverbod regelt en dus

geen wettelijke basis vormt voor het opleggen van een inreisverbod op zich. Wat betreft het tweede middelonderdeel voegen zij toe dat elk beroep afzonderlijk moet worden beoordeeld en dat het inreisverbod te dezen betrekking heeft op een moeder en haar kinderen zodat vanuit dit oogpunt een specifieke motivering is vereist.

Beoordeling

12. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

In antwoord op de kritiek van de verzoekers dat artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet geen delegatiemogelijkheid aan een gemachtigde voorziet, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest “dat een volledige lezing van het artikel 74/11 van de vreemdelingenwet leert dat het aan de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris, of zijn gemachtigde toekomt om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen”. Vermits in § 2 van dat artikel expliciet wordt gesteld dat “de minister of zijn gemachtigde” zich in bepaalde gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, kan er volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “geen onduidelijkheid [...] bestaan omtrent het feit dat het de minister of zijn gemachtigde zijn die bevoegd zijn om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod al dan niet te nemen”. Met die overwegingen beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk de kritiek van de verzoekers over het al dan niet bestaan van een delegatiemogelijkheid voor beslissingen om een inreisverbod op te leggen, zodat voldaan is aan de vereisten van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de duur van het inreisverbod, de gevallen waarin een inreisverbod met een maximum van drie jaar moet worden opgelegd en de gevallen waarin een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. Er is niet uitdrukkelijk in bepaald wie dergelijk inreisverbod moet of kan opleggen. Artikel 74/11, § 2, van dezelfde wet geeft echter de gevallen aan waarin “de minister of zijn gemachtigde” zich ervan onthoudt of van kan onthouden om een inreisverbod op te leggen. Deze bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het ook de minister of zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen onthouden. In het bestreden arrest wordt derhalve op wettige wijze aangenomen dat de bevoegde staatssecretaris een inreisverbod kan opleggen en dat hij die mogelijkheid kan delegeren aan een gemachtigde.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

13. Artikel 11 van richtlijn 2008/115 is in het Belgische recht omgezet door artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De verzoekers voeren niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat zij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kunnen opwerpen.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

14. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de termijn van het inreisverbod drie jaar is omdat “niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.04.2013, haar betekend op 22.04.2013. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 29.05.2013”.

In antwoord op verzoeksters kritiek dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing “op *quasi* automatische wijze” een inreisverbod oplegt voor de maximumtermijn van drie jaar, zonder rekening te houden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat in die beslissing wel wordt gemotiveerd waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt gehanteerd, namelijk “omdat verzoekster sedert de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten geen initiatief nam om vrijwillig gevolg te geven aan deze beslissing en nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende”. Volgens het bestreden arrest “[vermag] verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, [...] rekening te houden met het feit dat een vreemdeling een nieuwe aanvraag tot verblijf indiende nadat tal van andere aanvragen reeds waren afgewezen - wat een indicatie kan inhouden dat de betrokken vreemdeling er niet voor terugdeinst de mogelijkheden die de verblijfswetgeving hem biedt om verblijfsmachtigingen aan te vragen op een onredelijke wijze aan te wenden - en dat verweerder bij zijn beslissing ook de vaststelling kan laten meespelen dat het feit dat verzoekster nog geen gevolg gaf aan een haar eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht het maken van een onderscheid

tussen die twee situaties niet onlogisch of kennelijk onredelijk. Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoekster niet “aan[toont] dat een langdurig precair verblijf, het feit dat haar kinderen naar school gingen tijdens haar precair of onwettig verblijf, een bepaalde talenkennis en voorgehouden integratie of het gegeven dat zij allerhande procedures instelde die geen schorsende werking hebben nuttige gegevens zijn bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de verwerende partij ook “duidelijk in aanmerking genomen dat verzoekster een zesde aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, indiende nadat haar vorige vijf aanvragen waren afgewezen”.

Zoals verzoekster terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt letterlijk vermeld dat de termijn van het inreisverbod drie jaar bedraagt omdat “niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”, waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2013, betekend op 22 april 2013. Anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt, vormt dit geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar “specifieke omstandigheden van het geval”. Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2013, niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De vaststelling dat verzoekster geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering. De uitgebreide motivering die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf geeft over het feit dat verzoekster nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, doet geen afbreuk

aan het voorgaande vermits zij niet is terug te vinden in de aanvankelijk bestreden beslissing.

De loutere vaststelling dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend, betreft slechts een administratieve vaststelling doch houdt geen verband met een in artikel 74/11, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop wijst dat het reeds een zesde aanvraag betreft op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet nadat de vijf vorige aanvragen waren afgewezen, betreft het een eigen redengeving die niet is terug te vinden in de aanvankelijk bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt nog dat verzoekster niet aantoont dat een aantal andere elementen, zoals een langdurig precair verblijf, het schoollopen van de kinderen, een bepaalde taalkennis, een voorgehouden integratie en het instellen van allerlei procedures, nuttige gegevens kunnen zijn bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. De aanvankelijk bestreden beslissing bevat dienaangaande echter geen enkele motivering. Hoe dan ook doet dit oordeel geen afbreuk aan de voornoemde vaststelling dat de verwijzing in de aanvankelijk bestreden beslissing naar het geen gevolg hebben gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en naar het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet op zich geen motivering vormt voor de duur van het inreisverbod.

Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen niet zonder schending van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet oordelen dat aan de in die bepaling vastgelegde motiveringsplicht was voldaan voor het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf te oordelen of de motieven in de aanvankelijk bestreden beslissing volstaan om een bepaalde

duur van een inreisverbod te dragen, doch hij kan desgevraagd wel vaststellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet heeft geschonden door motieven te aanvaarden die enkel betrekking kunnen hebben op de reden om een inreisverbod op te leggen en niet op de duur van dat verbod.

De verwerende partij verwijst naar 's Raads beschikking van niet-toelaatbaarheid nr. 11.526 van 3 september 2015, doch in latere rechtspraak, in het bijzonder vanaf de arresten nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233 van 22 maart 2016, heeft de Raad van State zich in dezelfde zin als thans uitgesproken over de wettigheid van de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de motivering van een inreisverbod.

Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 149.151 van 6 juli 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 600 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig maart tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques